

Renten vil have nogen som helst Indflydelse paa Jordens Pris; den vil kun betyde, at Husmændene kommer til at sidde saa meget dyrere ved deres Jord.

Endelig maa jeg ogsaa beklage Forslaget om, at Renten af Hedelaanene sættes op. Jeg kan slet ikke forstaa Nødvendigheden deraf. Jeg maa gøre opmærksom paa, at det er dog noget ganske andet at opdyrke Heder og Moser end at dyrke almindelig Jord; det er et saa strengt Arbejde, at det slet ikke kan sammenlignes med almindelig Jorddyrkning, saa der vilde ikke være noget som helst urimeligt i, at de Penge, der udlaanes paa den Konto, blev udlaant noget billigere, især da hele Beløbet er kun 30,000 Kr. For dette Beløbs Vedkommende synes jeg meget vel, man kunde blive staaende ved den Rente, der nu gives.

Jeg skal slutte med at omtale det foreslaaede Tilskud til Selskabet „Hedebruget“. Dette Selskab, der stiftedes i 1906, og hvis Formaal er at støtte Moseopdyrkerne med Raad og Daad, har i den forløbne Tid fundet meget stor Tilslutning og vundet almindelig Anerkendelse ude i Befolkningen, blandt Hedeopdyrkerne og da for Resten ogsaa her i Tinget. Jeg skal tillade mig om Selskabets Fremgang at oplyse, at medens Medlemstallet i 1907 var 383, er det igennem Aarene steget saaledes, at det den 1. April i Aar var 5193. Medlemmerne er fordelte i omtrent halvandet Hundrede Lokalforeninger rundt om i de jyske Hedeegne. I den Tid, Selskabet har virket, har der gennemsnitlig været begæret Tilskud til 4,000 Tønder Land Hede om Aaret. Jeg tror, det vil være rigtigt, at jeg oplyser lidt om Selskabets Forretningsgang, og jeg er i Stand til at kunne gøre det paa en ret fyldestgørende Maade, idet jeg nu i adskillige Aar har haft Ledelsen af dette Selskab. Begæringerne om Tilskud til Opdyrkning af Hedejord indgives til Bestyrelserne for Lokalforeningerne hvert Aar i Januar Maaned. Lokalbestyrelserne undersøger derefter Arealerne og forsyner Andragenderne med deres Bemærkninger om Jordens Beskaffenhed, om den er egnet til Opdyrkning eller muligvis maa anses for saa tarvelig, at Opdyrkning ikke kan tilraades. Endvidere udtaler Bestyrelserne sig om, hvorvidt Arealerne kan afvandes tilstrækkeligt, thi kan de ikke det, vil Kulturen ikke kunne betale sig. Fremdeles giver de Oplysning om vedkommende Ansøgers Adgang til Mergel, idet Tilskuddet fordeles under nogen Hen-

syntagen til, hvor besværligt det er for den paagældende at faa Mergel til sin Jord. Naar Andragenderne af Lokalbestyrelserne er forsynede med disse Oplysninger, indsendes de til Kontoret, hvor de gennemgaas af Selskabets Forretningsfører og derefter fordeles til Selskabets Opmaalere, som i Sommerens Løb foretager de nødvendige Opmaalingsarbejder og ligeledes atter undersøger Jorden og fremkommer med Udtalelse om, hvorvidt den maa siges at være i enhver Henseende egnet til Opdyrkning. Ærede Medlemmer vil kunne forstaa, at ved en saa omhyggelig Undersøgelse vil Misbrug ganske og aldeles være udelukket. Nu har Statstilskuddet desværre i de senere Aar ikke kunnet slaa til, saaledes at alle Ansøgere kunde komme i Betragtning, og det til Trods for de ret betydelige Indskrænkninger, som er foretagne, idet ingen Hededyrker kan faa Tilskud til mere end højst 2 Tønder Lands Opdyrkning aarlig. Til Trods herfor har der i de senere Aar kun kunnet udbetales Tilskud til 50—60 pCt. af Ansøgerne. Dette er meget kedeligt, thi det er uhyre vanskeligt at trække Skellet mellem, hvem der skal have, og hvem der ikke skal have Tilskud. Enhver, der er kendt i de egentlige Hedesogne, vil vide, at i Virkeligheden er alle Ansøgerne værdige trængende, saa at det er ret umuligt at udskyde nogen. Selskabet har imidlertid slaaet sig igennem saa godt som muligt i de forløbne Aar under Hensyntagen til de meget uheldige finansielle Forhold. Men nu, da disse er forbedrede, har vi tilladt os at ansøge om et noget større Tilskud, idet vi har begæret Tilskuddet til de nye Ansøgere forhøjet fra 50,000 til 70,000 Kr. som det mindste Beløb, der kunde være Tale om, naar Selskabet i nogen Grad skal kunne imødekomme de Krav, som stilles, og løse de Opgaver, det har stillet sig. Jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at vi under Udarbejdelsen af dette Andragende har taget alle mulige Hensyn, saa at det nævnte Beløb er det mindste, vi kan nøjes med, dersom vi skal arbejde nogenlunde normalt og saaledes, som vi helst vil. Jeg har da ogsaa godt Haab om, at det skal lykkes at faa Bevillingen forhøjet efter vort Ønske. Dette støtter jeg bl. a. paa, at det ærede Medlem fra Kallerup (P. E. Hansen) og det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) for nylig har været ude at besøge Hedeboenderne. Jeg er glad ved dette. Alle, som vil besøge os og se vore Arbejder, hvad enten det nu er „Hedebruget“s eller „Hedeselskabet“s